

ROBERTO ZUCCO

Bernard-Marie Koltès Direcció **Julio Manrique**

Pablo Derqui
Cristina Genebat
Ivan Benet
Maria Rodriguez
Xavier Boada
Rosa Gàmiz
Xavier Ricart
Oriol Guinart

teatrero**mea**

direcció julio manrique

GRUP FOCUS

Unes paraules del director

Hi ha en *Roberto Zucco*, l'última obra de Bernard-Marie Koltès, una mena d'urgència, una furiosa i desesperada urgència que la converteix en un estrany viatge, un recorregut fascinant i pertorbador a través dels racons, els carrers i els teulats d'una ciutat que és totes les ciutats i és també la presó de la qual Zucco, assassí, heroi, etern fugitiu de tot i de tots, que aspira al vell somni de la invisibilitat, només podrà escapar cap amunt, cap al cel, cap al Sol. Al final de l'obra, Zucco "cau". I Koltès mor, víctima del SIDA, mesos després de concloure-la. L'autor, malalt, va lliurar un darrer combat contra la mort que convivia en ell, o potser es va aliar amb ella, i de la lluita o l'aliança va emergir, venent el temps que corria massa de pressa, una meravellosa història sobre un misteriós assassí "sense motiu", un dolç i bell àngel portador de mort.

Tot a *Roberto Zucco* i al voltant de *Roberto Zucco* és fascinant i, d'alguna manera, mitificable. I el mateix passa amb el seu autor. Koltès escriu l'obra després de trobar-se, en el metro de París, davant d'un cartell amb una fotografia de l'autèntic criminal, Roberto Succo, amb el rètol de "Es busca". El Succo real -un jove venecià que, després de matar els seus pares, fugí d'una presó italiana i es refugia a França, on inicia un sanguinolent periple de morts i violacions, fins a la seva detenció final, de nou a Itàlia, a prop del domicili patern- inspira a Koltès la construcció d'un dels millors personatges del repertori dramàtic contemporani, un "Hamlet modern", en opinió d'alguns. En qualsevol cas, un personatge amb l'alè, la llum, l'ombra i la mida que tan sols adquireixen els grans mites.

Però *Roberto Zucco* no és només el seu protagonista, una mena de mirall sinistre, potser, del seu autor. Al seu voltant, es desplega una immensa galeria de personatges que, com sempre amb Koltès, desitgen, fereixen, colpegen, negocien, denuncien, fugen, agonitzen, es perden, sospiten, intercanvien, traeixen i sempre, com en tota l'obra de l'autor francès, lluiten. Negocien i lluiten. Com si en el planeta Koltès l'amor es negués als homes per obra d'un Déu implacable amb qui ja ningú creu, privant-los d'allò que més anhelan. Encara que a la vegada sigui el mateix anhel el que, com una càrrega de pólvora, els converteixi en humanes, perilloses i extraordinàries "bombes de vida".

Patrice Chéreau va publicar, sobre el seu amic Koltès, al diari *Le Monde*, el 19 d'abril de 1989, tan sols quatre dies després de la seva mort, les següents paraules: "Ha sigut un meteorit que va travessar el nostre cel amb violència en una gran soledat de pensament i amb una increïble força, que a vegades era difícil d'abordar (...) Però, què dir? Si més no, a què es resistia: no suportava que qualifiquessin les seves obres de ombrívoles, desesperades o sòrdides. Ell odiava aquells que poguessin pensar-ho. Ell tenia raó (...) no són ni ombrívoles, ni sòrdides, no coneixen la desesperança comuna, sinó una altra cosa més forta encara, més assossegadament cruel per a nosaltres, per a mi (...) Però, què dir? Que era un malfactor alegre, això. Jo no sóc un malfactor i sovint estava menys alegre que ell, que tant sabia riure. Perdó, Bernard, per la meva malaptesa."

La nota portava per títol: "L'Amic".

Jo no vaig conèixer Koltès. Només puc especular sobre ell, la seva vida, la seva obra. Allò que imagini, allò que cregui descobrir, les hipòtesis amb les quals treballi per portar a escena -amb un reduït però irreductible grup de magnífics actors- *Roberto Zucco* seran producte, per suposat, del meu cap. Potser sí, com afirmava somrient Koltès, que estem sols. Però jo segueixo, tossut que tossut, confiant que la cultura, el teatre, els poetes, ens ajuden a modelar, a donar-li intenció, a reconvertir la nostra soledat, tornant-la rica i compartible. I Koltès (no sé si li hauria agradat ser qualificat així) era un poeta. Un poeta que escrivia teatre, justament perquè el teatre és la cosa més efímera que existeix i, per tant, un bon mitjà, el millor potser, per explicar la vida.

Julio Manrique

Resum

QUÈ

Espectacle: **Roberto Zucco**
Disciplina: **Teatre de text, social.**
Durada: **1,45 h aprox.**

QUI

Autor: **Bernard-Marie Koltès**
Direcció: **Julio Manrique**
Traducció: **Cristina Genebat**
Repartiment: **Pablo Derqui, Cristina Genebat, Ivan Benet, Maria Rodríguez, Xavier Boada, Rosa Gà Miz, Xavier Ricart i Oriol Guinart.**

ON

Teatre Romea (Hospital, 51, Barcelona)

QUAN

A partir del 19 de febrer - Estrena dijous 21 de febrer a les 20.30 h
De dimarts a divendres a les 20.30 h, dissabtes 18 i 21.30 h,
diumenges 18 h.

CONTEXT

Obra de text, basada en la figura de Roberto Succo, un assassí en sèrie italià, que després de matar els seus pares amb només 19 anys, va escapar de la presó on estava reclòs i va escampar el terror i la violència matant a sang freda a tot aquell que se li creuava pel camí. Finalment, va ser detingut per la policia a prop del domicili familiar, el 1988.

TITULARS

Roberto Zucco, l'última obra de Koltès abans de morir víctima del SIDA, està escrita amb tota la fúria de qui sap que no li queda temps, és una obra espectacular i és el seu testament literari.

Bernard-Marie Koltès és sense cap mena de dubte un dels autors més importants dels nostres temps, amb un discurs que privilegia la paraula, la intensa poesia i el realisme més directe; el seu teatre busca amb complicitat unir la tradició realista psicològica, el vertigen clàssic i la radicalitat de les avantguardes, sense ocultar les seves obsessions. En les seves obres tot torna a aparèixer sota una nova llum que deforma o amplifica la realitat.

Roberto Zucco només s'ha representat una vegada a Catalunya, ara fa 20 anys, de la mà de Lluís Pasqual, al Palau de l'Agricultura, el 1993. Un joveníssim Eduard Fernández encarnava el paper protagonista.

Julio Manrique, aposta per aquest text, 20 anys més tard, amb un repartiment de luxe i amb Pablo Derqui interpretant l'assassí italià. Cristina Genebat, que també hi actua, n'ha fet la traducció. La resta de repartiment (Ivan Benet, Maria Rodríguez, Xavier Boada, Rosa Gà Miz, Xavier Ricart i Oriol Guinart) interpreten diversos papers... Més d'una vintena!

Fitxa

Autor **Bernard-Marie Koltès**
Traducció **Cristina Genebat**
Direcció **Julio Manrique**

Repartiment:
Pablo Derqui
Cristina Genebat
Ivan Benet
Maria Rodríguez
Xavier Boada
Rosa Gàmiz
Xavier Ricart
Oriol Guinart

Escenografia **Sebastià Brosa**
Il·luminació **Jaume Ventura**
Vestuari **Maria Armengol**
Espai sonor **Damien Bazin**
Caracterització **Ignasi Ruiz**
Ajudant de direcció **Raimon Molins**

Direcció de producció **Amparo Martínez**
Cap de producció **Maite Pijuan**
Producció executiva **Marina Vilardell**
Direcció tècnica **Miguel Montes**

Regidoria **David Segú**
Ajudant de vestuari i sastreria **Clara Peluffo**
Ajudant d'escenografia **Lucía Elipe**
Meritòries de caracterització **Paula Ayuso i Raquel Ysla**

Construcció de l'escenografia **Escenografia Moilà**

Prensa **Blanca de Carreras i Jordi Bou**
Màrqueting i comunicació **Publiespec**
Reportatge fotogràfic **David Ruano**
Disseny gràfic **sSB**

És una producció de **Teatre Romea i Teatro Español**

Col·laboradors de l'espectacle:

Agraïments: **Alex Rademakers, Nau Ivanow i MAIN Publicitat Exterior**

Primera representació al Teatre Romea, el 19 de febrer de 2013

Koltès, autor d'un teatre de revolta

Roberto Zucco ocupa un lloc particular a l'obra de Koltès. L'última peça d'un autor que sabia que tenia una malaltia mortal: és el seu testament literari. Representa per ell l'última oportunitat d'anar més enllà en l'exploració de les seves preocupacions que tant el turmentaven. I es des-til·la del text una urgència que ja es palpa a la primera lectura i que fa que l'obra sigui fascinant alhora que commovedora.

Robert Casavant (*L'Annuaire théâtral: revue québécoise d'études théâtrales*, 1996)

El teatre de Koltès, basat en problemes reals, expressa la tragèdia de l'ésser solitari i de la mort. Com els autors absurds, Koltès se sent exiliat. Tanmateix, ell pren com a partida autors clàssics: Marivaux, Shakespeare, de qui traduí *El Conte d'hivern* i que ens el retrobem a *Roberto Zucco*. En aquesta mateixa línia d'influències, altres autors presents a l'obra de Koltès són Rimbaud i Claudel; d'aquest últim pren la idea de comunió amb l'espectador més enllà del teatre. Autor d'un teatre de revolta, Koltès és un homosexual en un món heterosexual.

El tema central de la escriptura de Koltès és *l'individu*, com si fossin ànimes errants, solitàries, els homes i dones exclosos, els marginals de la civilització, els fons tèrbols de les nostres personalitats, les carències, les incomprendiments. I, més enllà del realisme que imprimeix als seus textos, aquests conserven una varietat molt rica en formes que donen cos a obres molt construïdes, molt treballades.

Cal destacar textos com ara: *Combat de nègre et de chiens* o *Le Retour au désert*, que va escriure després d'una visita a Amèrica. A *Prologue & autres textes*, descriu de manera explícita el seu sentiment de singularitat envers al teatre i la cultura del seu temps. D'igual manera, a *Dans la solitude des champs de coton* (1987), però també a gran part de la seva obra, les relacions humanes són abordades sota una perspectiva etnològica o fins i tot econòmica.

A *Roberto Zucco*, lluny de glorificar o condemnar els seus actes, l'autor reté alguns temes transversals: el misteri de la identitat, la violència en les interaccions humanes o la dimensió tràgica de l'amor entre Zucco i la Gamine, personatge igual d'important que el de l'assassí.

Traduir Bernard-Marie Koltès

Entrevistador: *Els personatges de les seves obres sempre giren al voltant d'alguna cosa que el llenguatge no acaba de permetre que es faci evident.*

Koltès: *És un tema difícil perquè planteja la pregunta del significat de les paraules. Evidentment una paraula, en sí, no produeix cap sentit. Perquè aparegui un sentit cal una acumulació de paraules, un ritme, una música; La música produeix un sentit, però una paraula tota sola... Calen moltíssimes paraules per a copsar l'essència d'un sentit i per a definir-lo amb precisió.*

Entrevistador: *Llavors, sens dubte, vostè és pot imaginar fins a quin punt les seves obres són difícils de traduir...*

Koltès: *Sí (riu)*

Une part de ma vie

(recopilatori d'entrevistes a l'autor entre 1983 i 1989)

S'ha d'admetre, enfrontant-se a la traducció de "Roberto Zucco", que la batalla literària està perduda. Sovint, el traductor ha d'acceptar que està condemnat a jugar en desavantatge, que és cavall perdedor i que difícilment la seva feina estarà a l'alçada del text original i en el cas de Koltès, la cosa encara es complica més. Els personatges de la seva obra no es construeixen tant a partir dels discursos com a partir de les paraules que trien per mirar de surar en un món que, sovint, sembla que s'esfondri. El joc de la traducció és la tria de paraules, i quan sembla que els personatges del text original han trobat el seu lloc i sobreviuen en la fragilitat verbal d'un castell de cartes, arriba el traductor amb una baralla nova i cal tornar a començar. Aquí és on el traductor afortunat pot modelar la traducció al voltant del sentit de l'obra, com és el meu cas. Treballo confiant que el director de l'obra buscarà copsar l'essència del sentit de la que parla Koltès a la seva entrevista. Es com tenir, per una vegada, un comodí. El comodí del bon director que dirigeix bons actors. Penso que un bon actor ben dirigit arriba a una veritat implacable que s'assembla molt al "sentit" del que parla Koltès. Si en el procés d'assajos la traducció es posa al servei del muntatge i el muntatge al servei del sentit de l'obra, tot flueix i apareix la màgia. Em consta que Julio Manrique es un bon mag i com a traductora, em sento feliç i agraïda de tornar a tenir, al seu costat, el comodí del bon director.

Cristina Genebat

Roberto Succo: La història d'un assassí en sèrie

Al suburbi venecià de Mestre, el 1981, Roberto Succo va assassinar la seva mare, el seu pare i un policia durant la mateixa nit. Només tenia 19 anys. Va escapar-se de la presó el 1986 i es va amagar a França. Viatjant d'un lloc a un altre entre el Mediterrani i les muntanyes de Savoia, deixa una estela d'assassinats inexplicables, violacions, assalts, atracaments i famílies inconsolables. Com un llop solitari enmig del paisatge, torna bojos els investigadors fins que al gener de 1988, a Toulon, dispara i mata un oficial de la policia a sang freda. En el transcurs de la seva escapada arriba a Suïssa i és declarat enemic públic número 1. Encara que la seva descripció circula per tota la nació, no el troben enlloc. Finalment, el capturen al nord d'Itàlia, prop de la casa familiar, el 1980.

No podia creure que un home tan jove amb una vida tan pacífica pogués destrossar les vides dels desgraciats que es creuaven en el seu camí, sense la menor provocació i executant-los a sang freda. Hi havia d'haver alguna explicació per a tanta violència, tants assassinats sense motiu, tanta pena i dolor.

Pascale Froment (*Je te tue. Histoire de Roberto Succo assassin sans raison*)

Pablo Derqui

Llicenciat en Interpretació a l'Institut del Teatre i amb una llarga trajectòria professional, destaquem les següents peces teatrals on ha participat: *Hedda Gabler*, d'Ibsen, Teatre Lliure de Barcelona. Dir. David Selvas. *Mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller. Dir. Mario Gas. Teatre Lliure. *Unes veus*, dir. Marta Angelat. Teatro Español. *Tenim un problema*, dir. Angel Llàcer. La Villarroel. *Ja en tinc 30!*, dir. Angel Llàcer, Teatre Condal de Barcelona. *Porno*, dir. Dani Salgado. Teatre Lliure de Barcelona. *Warholand*, dir. Dani Salgado, Teatre Lliure de Barcelona. *La tempesta*, de William Shakespeare, dir. Silvia Ferrando. Gira per Catalunya. *Els justos*, d'Albert Camús, dir. Silvia Ferrando. Teatre Lliure de Barcelona. *Tatuatge*, de Dea Loher, dir. Pep Pla. Teatre Artenbrut de Barcelona. *El darrer brindis*, d'Anton Chejov. Dir.: Silvia Ferrando. Teatre Lliure de Barcelona. *Sobre Pàssolini*, Dir.: Silvia Ferrando. Teatre Lliure de Barcelona. *Paraula de Bergman*, dir. Silvia Ferrando. Teatre Lliure de Barcelona. *La volta al dia en 80 mundos*, dir. Silvia Ferrando. Teatre Lliure de Barcelona. *Fedra*, de Jean Racine, dir. Joan Ollé. Institut del Teatre de Barcelona. *El cercle de Guix Caucasià*, de Bertold Brecht, dir. Pere Planella. *L'hostal de la Glòria*, de J.M. de Segarra, dir. Josep Minguell. *Drames breus*, de Philippe Minyana, Dir. Ramón Vila.

Premi Butaca 2009 millor actor de repartiment per "Mort d'un viatjant". Premi Butaca 2007 millor actor per "Unes veus".

Cristina Genebat

Llicenciada en Traducció i Interpretació per la Universitat Pompeu Fabra. Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona.

Ha treballat a les següents produccions teatrals: *Senyoreta Júlia*, de Patrick Marber. Dir. Josep Maria Mesres. Teatre Romea. GREC 2012 Festival de Barcelona. *Hedda Gabler*, d'Ibsen. Dir. David Selvas. Teatre Lliure. *Llum de guàrdia*, de Julio Manrique i Sergi Pompermayer. Teatre Romea. *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txekhov (versió David Mamet). Dir. Julio Manrique. Teatre Romea. *Coses que dèiem avui*, de Neil Labute. Dir. Julio Manrique. Sala Beckett i La Villarroel. *La forma de les coses*, de Neil Labute. Dir. Julio Manrique. Teatre Lliure. *My zinc bed*, de David Hare. Dir. Ferran Madico. Teatre Fortuny de Reus. *Yvonne, princesa de Borgonya*, de W. Gombrovich. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. *Gorda*, de Neil Labute. Dir. Magda Puyo. La Villarroel. *Els boscos*, de David Mamet. Dir. Julio Manrique. Sala Beckett. *La nit àrab*, de Roland Schimmelpfennig. Dir. Toni Cassares. Sala Beckett. *Salamandra*, de Josep Maria Benet i Jornet. Dir. Toni Cassares. TNC. *Tape*, d'Stephen Belber. Dir. Marta Angelat. Sala Muntaner. *Corella & Shakespeare*. Dir. Ferran Madico. Festival Shakespeare. *Juli Cèsar*, de W. Shakespeare. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure i gira europea. *Excés*, de Neil Labute. Dir. Magda Puyo. TNC. *Escenes d'una execució*, de Howard Barker. Dir. Ramon Simó. TNC i gira espanyola. *Don Juan*, de Molière. Dir. Ariel Garcia-Valdés. Teatre Grec i gira per Catalunya. *Suite*, de Carles Batlle. Dir. Toni Cassares. Sala Beckett. *Ricard G*, basat en Ricard III, de W. Shakespeare. Dir. Magda Puyo. Sala Beckett.

Ivan Benet

Llicenciat en Art Dramàtic, per l'Institut del Teatre de Barcelona, destaquem les següents obres teatrals on ha treballat: *À la ville de... Barcelona*, de Joan Ollé (Teatre Grec, 2012); *Cosas que hoy decíamos*, de Neil LaBute, dirigit per Julio Manrique (Teatro La Abadía, 2012); *Qui té por de Virginia Woolf?*, d'Edward Albee, dirigit per Daniel Veronese (Teatre Romea i La Latina, 2011-2012); *Llum de guàrdia*, de Julio Manrique i Sergi Pompermayer (Teatre Romea, 2011); *Esperant Godot*, de Samuel Beckett, dirigit per Joan Ollé (Mercat de les Flors, 2011); *Marburg*, de Guillem Clua, dirigit per Rafel Duran (Sala Petita TNC, 2010); *Rebels amb causa*, dirigit per Joan Ollé (Carpa Ramblers, 2010); *American Buffalo*, de David Mamet, dirigit per Julio Manrique (Teatre Lliure i Teatro La Abadía, 2010-2011); *El jardí dels cinc arbres*, de Salvador Espriu, dirigit per Joan Ollé (Festival Temporada Alta i TNC, 2009); *El quadern gris*, de Josep Pla, dirigit per Joan Ollé (Teatre Lliure i Teatre Romea, 2009-2011); *La dama de Reus*, d'Ambrosi Carrion, dirigit per Ramon Simó (Sala Petita, TNC, 2009); *Un dia, mirall trencat*, de Mercè Rodoreda, dirigit per Ricard Salvat (Teatre Borràs, 2008); *El àngel exterminador*, de Luis Buñuel, dirigit per Joan Ollé (Teatre Grec, Expo Zaragoza, Las Palmas, 2008); *Yvonne, princesa de Borgonya*, de W.Gombrowicz, dirigit per Joan Ollé (Teatre Lliure, 2008); *Hedda Gabler*, d'Henrik Ibsen, dirigit per Pau Carrió (Biblioteca de Catalunya, 2008); *El Sr. Perramón*, de Josep Maria de Sagarra, dirigit per Joan Anton Rechi (Teatre Romea, 2007); *Gorda*, de Neil LaBute, dirigit per Magda Puyo (La Villarroel, 2006-07); *European House*, d'Àlex Rigola (Festival Temporada Alta, 2005-06); *Ricard 3r*, de W. Shakespeare, dirigit per Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2005); *Santa Joana dels escorxadors*, de Bertolt Brecht, dirigit per Àlex Rigola (Teatre Grec i Teatre Lliure, 2004-2006); *El miedo y la música*, de Julio Manrique (Festival de Sitges Teatre Internacional, 2004); *Juli Cèsar*, de W. Shakespeare, dirigit per Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2004); *Do'm*, d'Enric Cassasses, dirigit per Albert Mestres (Sala Beckett, 2003-04), entre d'altres...

Maria Rodríguez

La seva encara breu carrera al teatre inclou els treballs següents: *L'habitació blava*, de David Hare. Dir. David Selvas, al Teatre Romea 2012. *Misteri de dolor*, d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC. *La gavina*, de Txèkhov. Versió de Martin Crimp. Dir. David Selvas. CAER-Bitò Produccions. La Villarroel. Grec 2010; *La marca preferida de las hermanas Clausman*, de Victòria Szpunberg. Dir. Glòria Balañà. Teatre Tantatantana. 2010; *Matihilde*, de Veronique Olmi. Dir. Gerard Iravedra. 2010; *El día antes de la Flor*. Direcció i dramaturgia de Pablo Rosal. Assaig obert. 2009; *La Festa*. Direcció i dramaturgia de Jordi Prat i Coll. Casino de Girona. Temporada Alta 2009; *Vides privades*, de Noel Coward. Versió i direcció de Jordi Prat i Coll. Sala La Planeta. Temporada Alta 2008; Recital poètic de l'autor polonès Herbert. Organitzat per l'Institut del Teatre de Barcelona, UB i el Consolat polonès. Aula Magna de la UB. 2008; *Un quart de quatre de la matinada*. Dramaturgia i direcció de Marc Artigau i Queralt. Institut del Teatre. 2006. També ha intervingut al curt *Las niñas tontas no juegan solas*, dirigit per Toni Carrizosa i produït per l'ESCAC.

Xavier Boada

La seva formació com actor està vinculada al grup de teatre independent EL RUSC. On hi va treballar des del 76 al 80. Participa com actor a diversos espectacles **Homes i no**, **Ruscoca**, **La Mosqueta** i **No va dir res**. Durant aquests anys duu a terme la gestió i la programació del Teatre Centre de Manlleu. Participa com actor i director en diferents espectacles de caràcter no professional (**El Tartuf**, **La Senyora de Sade**, **L'home, la bèstia i la virtut...**), produït pel Teatre Centre de Manlleu. Al 86 participa com actor en l'espectacle de Binocle Teatre, amb l'autoria i direcció de Lluís Soler. El 1997 entra a la companyia **Els Joglars** i participa en els següents espectacles: **La Cena** (2008), **Controvèrsia del toro y el torero** (2006), **En un lugar de Manhattan** (2005), **El Retablo de las Maravillas** (actor i assistent de direcció. 2004), **La Trilogia: Ubú, Pla, Daaalí** (2001), **Daaalí** (1999), **La increïble història del Dr. Floit & Mr. Pla** (1997). **Incendis**, de Wajdi Mouawad. Dir. Oriol Broggi. Teatre Romea i gira per Catalunya (2012-13). **Luces de bohemia**, de Valle Inclán. Dir. Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya (2011). **Del Ter a la Plata**, Homenatge a Joan Viladonat. Arteria Teatre. (2011). **Un mes al camp**, de Iván S. Turguénev, Dir. Josep Maria Mestres, TNC (2011). **Questi Fantasmi**, de Eduardo de Filippo, Dir. Oriol Broggi, Biblioteca de Catalunya i Teatro María Guerrero (2010). **Nit de Reis**, al TNC, Dir. de Josep Maria Mestres (2010).

Rosa Gàmiz

Cursa estudis al Institut del Teatre de Barcelona i és llicenciada d'interpretació l'any 1990. Fa diversos cursos d'interpretació amb professors del país i estrangers, així com diversos cursos de dansa a l'escola, de cant d'expressió oral i fa un curs de Postgrau de Pedagogia del Taller al Institut del Teatre d'Osona- Diputació de Barcelona.

La seva trajectòria teatral compta amb nombroses obres com *Petits contes misògins*. Patricia Highsmith. Companyia T de Teatre. Dir. Pere Sagristà. (1991-93); *La filla del mar* Angel Guimerà. Teatre Romea. Dir. Sergi Belbel. (1992); *Homes* Companyia T de Teatre. Mercat de les Flors. Dir. Sergi Belbel. (1994); *QUI COMPRA MADUIXES* Emili Vilanova. Teatre Romea. Dir. Sergi Belbel. (1994); *La corona d'espines*, J.M. de Segarra. Teatre Romea. Dir. Ariel Garcia Valdés. (1995); *Pigmalió*. Cia Dagoll Dagom. Teatre Poliorama. Dir. Joan Ll. Bozzo. (1997); 1998 *Romeu i Julieta*. W. Shakespeare. Bitó Produccions. Dir. Maurice Durozier. (1998); *L'estiueig*. Carlo Goldoni. Teatre Nacional. Dir. Sergi Belbel. (1999); *Cacao* Dagoll Dagom. Teatre Victoria. Dir. Joan Ll. Bozzo. (2000); *Víctor o els nens al poder*. Teatre Lliure. Dir. Joan OLLÉ. (2001); *El pati*. Emili Vilanova. Teatre Lliure. Dir. P. Anton Gómez. (2002); *Líliom*. Sala Beckett. Dir. Carlota Subirós. (2003); *Històries de teatre*. Espectacle de creació per a nens. Producció PAS 29. Dir. Oriol Broggi. Gira. (2003-04-05); *El misantrop* de Molière. Direcció Oriol Broggi. Producció Pas 29. Biblioteca de Catalunya. (2005); *L'Oncle Vània*, de A. Txehov. Dir. Oriol Broggi. La Biblioteca de Catalunya. Producció La Perla 29 (2006); *Els estiuejants* de M. Gorki. direcció: Carlota Subirós. Teatre Lliure. (2006); "15". Direcció: Sergi Belbel. Companyia T de Teatre. Gira i Teatre Poliorama. (2007); *Rosita, història d'una florista*. Adaptació de Pigmalió de B. Shaw. Direcció Oriol Broggi. La Perla 29. Espectacle públic infantil. Biblioteca de Catalunya i gira. (2007-09); *La bona persona de Sezuàn*. Adaptació de l'obra de Brecht. Direcció Oriol Broggi. La Perla 29. Espectacle per públic infantil. En gira. (2009-11); *Pel davant i pel darrera* de Michel Frayn. Direcció Abel Folk. Teatre Borràs. Producció: La projectora. (2010-11)

Xavier Ricart

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Cursos de dansa clàssica, claqué i jazz a l'escola Timbal. Grau mitjà de solfeig i instrument pel Conservatori Superior de Música de Barcelona. Des del 2007 és el director artístic i productor de la Cerimònia d'entrega del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Com actor de teatre ha treballat a: *Incendis*, de Wajdi Mouawad. Dir. Oriol Broggi. Teatre Romea (2012-2013). *Llum de guàrdia*, direcció Julio Manrique, Teatre Romea (2011). *Coses que dèiem avui*, de Neil LaBute, direcció Julio Manrique, Sala Beckett (2010); *La forma de les coses*, de Neil LaBute, direcció Julio Manrique, Teatre Lliure (2008-10) i Teatre Capitol (2010); *S.O.A. – School of America*, dramàtúrgia i direcció de Marc Angelet, Cia Estriptrist Theatre, Festival Internacional Teatre Acció (FITA), Bèlgica i Itàlia (2004-05); *El miedo y la música*, dramàtúrgia i direcció de Julio Manrique, Festival de Teatre de Sitges (2004); *El tinent d'Inishmore*, de Martin Macdonagh, direcció de Josep Mª Mestres, TNC (2003-04); *Romeu i Julieta*, de William Shakespeare, direcció de Josep Mª Mestres, Teatre Lliure (2003); entre d'altres...

Oriol Guinart

Formació actoral a l'Institut del Teatre de Barcelona (1996-2001) i diversos cursos de veu, d'interpretació i dansa fins l'any 2005.

De la seva trajectòria professional al teatre destaquem: *MCBTH*, de W. Shakespeare, direcció Àlex Rigola, TNC (2012); *Llum de guàrdia*, de Julio Manrique i Sergi Pomper Mayer, Teatre Romea (2011); *L'Hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov, direcció Julio Manrique, Teatre Romea (2010); *Coses que dèiem avui*, de Neil LaBute, direcció Julio Manrique, Sala Beckett (2010); *Nixon-Frost*, de Peter Morgan, direcció Àlex Rigola, Teatre Lliure (2009); *Rock'n'Roll*, de Tom Stoppard, direcció Àlex Rigola, Teatre Lliure (2008); *El rei Lear*, de William Shakespeare, direcció Oriol Broggi, Biblioteca de Catalunya (2008); *Ivonne, princesa de Borgonya*, de W. Gombrowicz, direcció Joan Ollé, Teatre Lliure (2008); *Primera història d'Esther*, de S. Espriu, direcció Oriol Broggi, TNC (2007); *Rosencrantz i Guildenstern són morts*, de Tom Stoppard, direcció Oriol Broggi, Sala Beckett (2006); *Natura morta*, de F. Paravidino, direcció Roberto Romei, Teatre de Ponent (2006); *Les aventures extraordinàries d'en Massagan*, direcció Joan Castells, TNC (2005-06); *Tenim un problema*, de F. Vickery, direcció Àngel Llàcer, La Villarroel (2005); *El diable compartit*, de Fabrice Melquiot, direcció Roberto Romei, Teatre Tantarantana (2005); *Copi i Ocaña al purgatori*, de M. Rosich, Tantarantana i Club Capitol (2004-05); *Eva Perón*, de Copi, direcció Jordi Prat i Coll, Teatre Lliure (2004); *Willy*, de J. Gilibert, direcció J. Sors, Festival de Tàrrrega (2003); *Romeu i Julieta*, de W. Shakespeare, direcció Josep Mª Mestres, Teatre Lliure (2003); entre d'altres...

teatrromea

Hospital, 51
08001 Barcelona

www.grupfocus.cat
www.teatrromea.cat

Roberto Zucco

A partir del 19 de febrer
Estrena 21 de febrer de 2013

Horaris

De dimarts a divendres, 20.30 h
Dissabte, 18.30 i 21 h
Diumenge, 18 h

Preus

De 22 a 31,50 euros

Venda d'entrades

Taquilla del Romea
www.teatrromea.cat
Telentrada de CatalunyaCaixa
(www.telentrada.com / 902 10 12 12)
i Taquilla Tiquet Rambles
(Palau de la Virreina - La Rambla, 99)
Preus especials per a grups a
Promentrada: www.promentrada.com
93 309 70 04

Contacte Premsa Teatre

Blanca de Carreras, Jordi Bou
93 309 75 38
premsa@focus.cat

Molt més a:

www.focustv.cat

El Teatre Romea rep el suport de:

FUNDACIÓ
ROMEA
PER A LES ARTS ESCÈNIQUES
director: Carles Canut

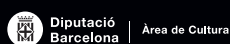
CX
CatalunyaCaixa

el Periódico

FOCUS

Romea S.C.

Institucions

Mitjans de comunicació

